

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 7128/2023
29.03.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Марине Милановић, Зорице Булајић, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у ванпарничном поступку предлагача АА из ..., чији је пуномоћник Марија Васић, адвокат из ..., против противника предлагача ББ из ..., чији је пуномоћник Јелена Илић Затезало адвокат из ..., ради издавања налога о враћању деце, одлучујући о ревизији предлагача изјављеној против решења Вишег суда у Београду Гж 17432/22 од 08.09.2022. године, у седници већа одржаној 29.03.2023. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији предлагача изјављеној против решења Вишег суда у Београду Гж 17432/22 од 08.09.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ ревизија предлагача изјављена против решења Вишег суда у Београду Гж 17432/22 од 08.09.2022. године као недозвољена.

О б р а з л о ж е њ е

Решењем Првог основног суда у Београду Р4 8/21 од 14.04.2022. године, одбијен је предлог предлагача којим је тражио враћање малолетне деце, ћерке ВВ рођене ...2016. године у ... и сина ГГ рођеног ...2018. године у ... због тога што су малолетна деца противправно одведена и задржана у Републици Србији од стране мајке, противника предлагача, као неоснован и одлучено да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Решењем Вишег суда у Београду Гж 17432/22 од 08.09.2022. године, одбијена је као неоснована жалба предлагача и потврђено решење Првог основног суда у Београду Р4 8/21 од 14.04.2022. године.

Против правноснажног решења донетог у другом степену предлагач је изјавио ревизију у смислу чланова 403. и 404. ЗПП.

Противник предлагача је поднео одговор на ревизију.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је закључио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП, јер је оценио да не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса и уједначавања судске праксе као ни новог тумачења права, узимајући у обзир врсту спора и садржину тражене заштите, начин пресуђења и разлоге које су нижестепени судови дали за своје одлуке, а посебно имајући у виду да уз изјављену ревизију предлагач није пружио судске одлуке којима је на другачији начин одлучено у истоврсној правночињеничној ситуацији као и да се у ревизији заправо оспорава правилност утврђеног чињеничног стања, из којих разлога се ревизија не може изјавити сходно члану 407. став 2. ЗПП.

Из наведених разлога одлучено је као у ставу првом изреке.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, па је оценио да ревизија није дозвољена.

Наиме, циљеви Конвенције о грађанскоправним аспектима међународне отмице деце („Службени лист СФРЈ“, међународни уговори број 7/91) у смислу члана 1. су да се обезбеди што хитнији повратак деце незаконито одведене и задржане у некој држави уговорници и да се права на старање и виђање са дететом по закону једне државе уговорнице стварно поштује у другој држави уговорници. Поступак за повратак детета који спроводе судови или управни органи је хитан (члан 11. став 1. Конвенције), а после шест недеља од дана покретања поступка лице из члана 11. став 2. Конвенције има право да тражи образложење због одлагања. Чланом 12. став 1. наведене конвенције прописано је да ако је дете незаконито одведено или задржано у смислу члана 3. Конвенције, а на дан почетка поступка пред судским или управним органом државе уговорнице у којој се дете налази је протекло мање од годину дана од дана незаконитог одвођења или задржавања детета, односно надлежни орган ће наложити хитан повратак детета. Одлуку на основу ове Конвенције у смислу члана 19. у вези са повратком детета неће се сматрати мериторном о било ком питању у вези са правом на старање.

Како посебним прописима нису уређена правила поступка пред редовним судом за примену Конвенције о грађанскоправним аспектима међународне отмице деце, на основу одредбе члана 1. став 2. ЗВП у поступку издавања налога за повратак детета примењују се опште одредбе Закона о ванпарничном поступку јер се не ради о спору за заштиту повређеног или угроженог права да би се непосредно могле применити одредбе Закона о парничном поступку с обзиром на одредбе из члана 19. ове Конвенције која одређује правну природу налога о повратку детета као немериторне одлуке.

Оцењујући дозвољеност ревизије противника предлагача против решења Вишег суда у Београду Гж 17432/22 од 08.09.2022. године у смислу члана 420. ЗПП у вези члана 27. ЗВП, Врховни касациони суд је закључио да поступак издавања налога за повратак детета у смислу члана 3. и 14. у вези члана 19. наведене конвенције по својој правној природи нема карактер мериторне одлуке о праву на старање, већ хитног извршног налога за повратак детета као привремене мере, одлуке посебне врсте којом се поступак одлучивања о праву на старање о детету не завршава, па је утврдио да

ревизија противника предлагача у овој ванпарничној ствари за издавање налога о повратку малолетног детета није дозвољена.

Из наведених разлога, на основу члана 413. ЗПП у вези члана 27. и 30. ЗВП, одучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић